

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **S., a. s., C.**, IČO : X., proti povinnej: **K., M., o vymoženie 33,19 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn.: 60Er 2788/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. apríla 2012, č. k.: 6CoE 65/2012-32, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a .**

Povinnnej sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Súdnemu exekútorovi bol 16. septembra 2011 doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu „Blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. A., ktorý vydalo Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Slovenskej republiky v Trenčíne 08. septembra 2008 a ktorým bola povinnému uložená pokuta vo výške 1 000,- Sk (ďalej len „exekučný titul“).

Okresný súd Trenčín uznesením z 03. októbra 2011, č. k.: 60Er 2788/2011-16 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení

d'alších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a uviedol, že preskúmaním žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zistil, že exekučný titul nespĺňa požiadavky materiálnej vykonateľnosti, a teda nie je spôsobilým exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. f) Exekučného poriadku. Poukázal na ust. § 71 ods. 3 Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), podľa ktorého výkon rozhodnutia možno nariadiť najneskôr do troch rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti podľa odseku 1. Uviedol, že vzhľadom na uvedené výkon rozhodnutia bolo možné nariadiť najneskôr 23. septembra 2011. Na preklúziu súd prihliadol z úradnej povinnosti.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné. Odvolací súd zaujal názor, že pre určenie toho, či trojročná zákonná prekluzívna lehota je v konkrétnom prípade zachovaná, nie je právne významné začatie exekučného konania, ako sa mylne domnieva oprávnený, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, v danom prípade rozhodnutím súdneho exekútora, a to upovedomením o začatí exekúcie. Uviedol, že exekučné konanie sa začína doručením návrhu oprávneného súdnemu exekútorovi, avšak samotný výkon exekúcie začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Prvým úkonom exekučnej činnosti súdneho exekútora je vydanie upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle ust. § 47 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, ktorý úkon však exekútor môže vykonať až potom, ako bol exekučným súdom poverený na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2009, sp. zn.: 2 Cdo 4/2008. V posudzovanej veci v prípade exekučného titulu zákonná trojročná prekluzívna lehota začala plynúť 24. septembra 2008 a uplynula 24. septembra 2011. Súd prvého stupňa bol povinný ex offo prihliadnuť na márne uplynutie prekluzívnej lehoty na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom v predmetnej veci.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôsledku čoho sa oprávnenému ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Namietal porušenie práva na súdnu ochranu podľa 46 ods. 1 Ústavy SR a

poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 1 Cdo 177/2009, v zmysle záverov ktorého nesprávnym rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia, čo sa rovná odmietnutiu spravodlivosti. Uviedol, že postupom súdov došlo k porušeniu práva účastníka na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, dôsledkom čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že na predmetnú právnu vec nie je možné aplikovať ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku, tak ako to urobili sudy, ktoré bez rozsiahlejšej právnej argumentácie pripodobnili nariadenie výkonu rozhodnutia k vydaniu upovedomenia o začatí exekúcie súdnym exekútorom. Konštatoval, že terminológia, ktorú zákonodarca použil „výkon rozhodnutia možno nariadiť“ bola v súlade s vtedy platnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o výkone rozhodnutia, ešte pred účinnosťou novely Zákona č. 341/2005 Z. z., kedy si oprávnený mohol vybrať ktorý orgán bude uskutočňovať výkon rozhodnutia. Ak bol podaný návrh na súdny výkon rozhodnutia, po podaní návrhu apo splnení zákonných podmienok súd nariaďoval výkon rozhodnutia, V súčasnosti je možný výkon rozhodnutia na základe spôsobilého exekučného titulu prostredníctvom súdneho exekútora. Exekučný poriadok nepozná termín „nariadenie výkonu rozhodnutia“. Dovolateľ je názoru, že upovedomenie o začatí exekúcie je procesným úkonom súdneho exekútora, a preto ho nemožno stotožňovať s nariadením výkonu rozhodnutia. Poukázal na § 36 ods. 1 Exekučného poriadku. Uviedol, že lehota uvedená v § 71 ods. 3 Správneho poriadku je lehotou hmotnoprávnou. V tejto lehote má možnosť uplatniť svoje právo vyplývajúce z exekučného titulu, inak dochádza k jeho zániku a plnenie prijaté po uplynutí prekluzívnej lehoty by bolo bezdôvodným obohatením. Dovolateľ je názoru, že odvolací súd v ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku nesprávne vyložil termín „nariadiť výkon rozhodnutia“, a teda vychádzal z nesprávneho predpokladu, že pre určenie toho či prekluzívna lehota je zachovaná, nie je právne významné začatie konania, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, t. j. upovedomením o začatí exekúcie vydaným súdnym exekútorom. Právo oprávneného na súdnu ochranu a výkon vykonateľného rozhodnutia by sa v plnej miere stalo závislým od konania, resp. nekonania súdneho exekútora a exekučného súdu, ktoré by oprávnený nemal možnosť akokoľvek ovplyvňovať. Exekučný poriadok neustanovuje žiadnu lehotu pre súdneho exekútora na vydanie upovedomenia o začatí exekúcie. Vzhľadom na uvedené považoval výklad súdov za nesúladný s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ohrozujúci právne istoty účastníkov exekučného konania. Namietal aj nedostatočné, neurčité a nezrozumiteľné odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov, čím došlo k porušeniu jeho základné práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. V tejto súvislosti namietal aj postup odvolacieho súdu

podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ktorý len stroho konštatoval uplynutie prekluzívnej lehoty bez potrebného vysvetlenia právneho základu sporného termínu „nariadenie výkonu rozhodnutia“.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadрила.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p., je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním oprávneného nevykazuje znaky uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach. V danej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal, že súdy svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

O vadu konania uvedenú v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a oprávnenému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietal aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho

obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Z obsahu dovolania je zrejmé, že k procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces malo podľa dovolateľa dôjsť v dôsledku neprávneho právneho posúdenia veci. To znamená, že aj keď oprávnený namietal, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nešpecifikoval akým konaním súdov mu bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Nesprávne právne posúdenie veci nemá pôvod v žiadnej procesnej vade konania uvedenej v § 237 O. s. p. Námietka dovolateľa, že súdy v danom prípade nesprávnej interpretovali ust. § 71 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a v nadväznosti na to dospeli k nesprávne právnemu názoru, že z hľadiska plynutia prekluzívnej lehoty nie je určujúce podanie návrhu na vykonanie exekúcie, ale nariadenie exekúcie a že tento nesprávny záver súdov, nemá oporu v zákone a prehliada, že po doručení návrhu na začatie exekúcie plynú iba procesnoprávne lehoty, nie však prekluzívna (hmotnoprávna) lehota uvedená v ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku, sa týka činnosti súdu, v rámci ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav (správnosť ktorého nebola v danej veci spochybňovaná) aplikuje konkrétnu právnu normu. Táto činnosť súdu je obsahom právneho posudzovania veci. Nesprávne právne posúdenie veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v

napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže vo všeobecnosti zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Z uvedeného je zrejmé, že namietaným postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení, ktoré mu vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku a v tejto súvislosti nebolo porušené právo oprávneného na súdnu ochranu v zmysle § 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľa týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí odvolacieho a prvostupňového súdu.

Právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zahŕňa aj právo účastníkov konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Tomuto právu účastníkov konania korešponduje povinnosť súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Zákonnú úpravu tejto povinnosti súdu upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

V rozhodnutí sp. zn.: IV. ÚS 358/09 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Rovnako ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany dal súd podrobnú odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (R. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, H. c. Š. z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B, G. c. G. z 29. mája 1997, H. c. F. z 19. februára 1998).

Ústavný súd Slovenskej republiky sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., toto ustanovenie sa primerane použije aj na uznesenie (§167 ods. 2 O. s. p.). Toto ustanovenie sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odôvodnil síce stručne, ale dostatočne zrozumiteľne a určito. Rovnako aj odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157, § 211 O. s. p.) a vysporiadal sa so všetkými pre vec podstatnými argumentmi oprávneného uvedenými v odvolaní, ktoré zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a rovnako aj odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

Rovnako námietka dovolateľa, že v danom prípade neobstojí postup odvolacieho súdu podľa § 219 ods. 2 O. s. p. pri odôvodnení svojho rozhodnutia, nie je opodstatnená. Odvolací súd v danom prípade nepostupoval podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ale podľa § 219 ods. 1 O. s. p. a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil v zmysle zákonných ustanovení upravujúcich náležitosti

písomného vyhotovenia rozhodnutia (§ 157 ods. 1, § 167 ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov do volacieho konania vzniklo povinnej zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. mája 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková